

AISLING FOWLER

VUURBLOED

TWAALF EN HET BEVROREN BOS

Vertaling Maren Mostert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Aisling Fowler
Oorspronkelijke titel: *Fireborn*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Sophie Medvedeva
Illustraties binnenwerk: © Sophie Medvedeva
Kaart binnenwerk: © Virginia Allyn
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0912 4
ISBN 978 94 027 6302 7 (e-book)
NUR 280
Eerste druk september 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, London, Great Britain. HarperCollins *Children's Books* is een onderdeel van HarperCollinsPublishers Ltd.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De hemel boven het Jagersfort was dreigend donker en Twaalf kon aan de lucht ruiken dat het ging sneeuwen. Ze tuurde met haar stormgrijze ogen naar de mistige wolken en kroop dieper in haar berenvachtjas weg, stampend met haar voeten om warm te blijven. De andere kinderen van haar groep kletsten honderduit. Hun adem wasemde in wolkjes om hen heen in de ijskoude lucht. Twaalf stond toe te kijken en probeerde haar ongeduld niet te laten merken; ze waren hier om te trainen, niet om te kletsen.

‘O, kom op, zeg!’ riep wapenmeester Victorie uit terwijl ze de groep rondkeek. ‘Als jullie je wapens niet eens kunnen óptillen, hoe denk je er dan in hemelsnaam mee te kunnen zwááien? Iedereen die het niet boven zijn hoofd kan houden, ga terug naar het wapenmagazijn om iets lichters te pakken, nu!’

Sommige leerling-Jagers renden direct weg en Twaalf frontste geërgerd. Als ze haar geduld bij de gevechtstraining verloor, was dat niet best, want Victorie was strenger dan de andere docenten en strafte haar leerlingen meestal met een hele nacht wachtlopen of de gevreesde kerkers. Bovendien leek het haar een leuke training te worden als ze er eindelijk mee konden beginnen: er lagen boomstronken op het besneeuwde trainingsveld en dat beloofde andere oefeningen dan ze normaal deden.

‘Krijg de krakende vrieskou!’ riep Victorie toen de leerlin-

gen op hun dooie gemak terugslenterden. ‘Schiet een beetje op, ja! Als jullie niet sneller zijn en zo treuzelen, zijn jullie een makkelijk maaltje voor elk monster dat tussen dit trainingsveld en het Bevroren Bos op de loer ligt.’

Toen hield iedereen zijn mond angstig dicht en bleef het stil.

‘De slimmeriken onder jullie hebben vast al gezien wat we vandaag gaan doen,’ ging Victorie verder, nog steeds bozig. ‘Jullie gaan in tweetallen op de boomstammen oefenen om je balans en voetenwerk te verbeteren. Ik wil geen voet op de grond zien.’

Twaalf stond te popelen om te beginnen. Dit zou een enorme uitdaging worden! Ze kon haar lach haast niet inhouden, zo opgewonden was ze.

‘Als je de oefeningen van afgelopen week nog niet onder de knie hebt, wordt dit heel moeilijk en zul je er hard aan moeten werken.’ De wapenmeester keek naar enkele jongere leerlingen die er ineens nogal beduusd uitzagen. ‘Vooruit, zoek een vechtmaatje en begin met de aanvalstechnieken die jullie gisteren hebben getraind. En denk erom: blijf scherp!’

Zoals altijd liep iedereen vlug bij Twaalf weg om met iemand anders te gaan trainen. Ze rolde met haar ogen. Als ze te laf waren om tegen haar te vechten, was dat hun probleem, niet dat van haar. Ze staaarde naar de vertrouwde gebouwen om zich heen. De keuken en eetzaal, de stallen, het wapenmagazijn en het slaapverblijf stonden rondom het achthoekige trainingsveld. Het waren stevige bouwwerken die de elementen al eeuwenlang hadden doorstaan, maar dit alles viel in het niet bij de torenhoge verdedigingsmuren die om het fort stonden. Zelfs het raadsgebouw, het meest imposante bouwwerk

met zijn mooi uitgehouwen zuilen, leek heel klein vergeleken met deze muren, alsof het een stuk speelgoed was. Hoog boven Twaalf bogen de twee luchtbruggen die de verdedigingsmuren met elkaar verbonden sierlijk, ze deelden het achthoekige stuk hemel in de hoogte in vieren en boden de Jagerpatrouilles een goed uitzicht op de hele omgeving.

‘Twaalf...’ Victorie fronste. ‘...alweer geen maatje?’ Er werd hier en daar wat gegniffeld. De wapenmeester keek de boosdoeners kwaad aan, liep toen naar Twaalf en zei zacht: ‘In je eentje trainen brengt je niet verder. Je hebt een goede partner nodig om je mee te kunnen meten en jezelf uit te dagen om beter te worden.’ Ze liet haar blauwe ogen op Twaalfs gezicht rusten en wachtte met een doordringende blik op een reactie.

Voordat Twaalf kon reageren, kneep iemand zachtjes in haar arm.

‘Ik ga wel met jou t-t-trainen,’ bood Zeven aan, die de blik van de wapenmeester angstvallig ontweek.

Victorie zuchtte gefrustreerd en liep bij hen weg.

‘Twee mafkezen bij elkaar,’ mompelde iemand.

Twaalfs wangen begonnen te gloeien van woede en ze draaide zich meteen om om de pestkop terug te pakken, maar die was al verdwenen tussen de rest van de kinderen.

Het bleke meisje met rood haar keek haar blij aan en Twaalf kreunde zacht. Sparren met Zeven was nog erger dan met een stropop. Haar aandachtsboog was korter dan die van een kraaikopslang en haar bedrevenheid met welk wapen dan ook was op zijn best twijfelachtig. Daar kwam nog bij dat ze er veel jonger uitzag dan ze was – waarschijnlijk was ze ook dertien, net als Twaalf zelf, maar lang niet zo groot en sterk, en ze voelde zich een reuzin naast het meisje. Ze was absoluut geen partij

voor Twaalf en toch moesten ze vaak samen trainen, omdat iedereen hun ontliiep: ze vonden Zeven maar een rare, en voor Twaalf waren ze bang.

De meeste boomstammen waren al bezet, dus de meisjes slingerden over het trainingsveld naar een minder drukke plek.

‘W-W-Waar is Wiebel?’ vroeg Zeven terwijl ze het veld overstaken. ‘Ik heb hem vandaag nog niet gezien.’

Wiebel was Twaalfs eekhoorn, maar Zeven had hem gevonden toen hij als piepjong eekhoorntje uit het nest was gevallen. In plaats van hem zelf te houden had ze hem aan Twaalf gegeven, al snapte ze nog steeds niet waarom.

‘Geen idee.’ Twaalf haalde haar schouders op. ‘Hij komt en gaat wanneer hij wil.’ Ze moest op haar tong bijten om Zeven niet nog meer te vertellen.

Zeven knikte terwijl ze haar zwaard stuntelig uit de schede trok en Twaalf reikte over haar schouders naar de handvatten van haar twee bijlen die ze op haar rug droeg. Met haar wapens in de hand voelde ze zich zelfverzekerd en ze sprong soepeltjes op de dichtstbijzijnde boomstam.

‘Zullen we dan maar?’

Vrolijk lachend sprong Zeven tussen de boomstronken door om ze uit te testen. ‘Ze wiebelen wel erg, hè?’

‘Dat is juist de bedoeling,’ zei Twaalf wat kattig. ‘Kunnen we nu eindelijk beginnen?’

Overal op het oefenterrein klonken verraste kreten, geschater en metaalgekletter, maar Twaalf hoefde alleen maar met haar bijlen naar Zeven te zwaaien en het meisje zou haar wapen loslaten of van de boomstam vallen. Uiteindelijk trainde ze toch weer in haar eentje terwijl Zeven toekeek.

Draai om, val aan, duik weg, blokkeer, haal uit, stap opzij.

Twaalf herhaalde de oefening sneller en sneller, totdat haar bijlen in een glanzend waas bewogen. In haar vechtkleding van bontvacht had ze het onvoorstelbaar warm, maar ze was goed op dreef en genoot van de uitdaging om haar evenwicht te bewaren op de wiebelende boomstam, dus ze stopte niet om even uit te blazen.

‘P-P-Pas op!’ riep Zeven plotseling, al gauw gevolgd door een harde gil en een doffe smak.

Twaalf draaide zich vliegensvlug om en zag een jongen met donker haar languit op de grond liggen. Zijn wangen waren rood en hij spuugde een hap groezelige sneeuw uit. Het was Vijf. Ze mocht hem het minst van iedereen in het fort en hij was haar grootste rivaal.

‘Hij w-w-wilde je stiekem van achteren aanvallen,’ stamelde Zeven verontwaardigd, haar gezicht wit weggetrokken.

Vijf krabbelde overeind en boog zich over het meisje heen: ‘Dit is een gevéchtstraining, sukkel die je bent! Nogal logisch dat we moeten vechten! Wat dacht je anders?’ Hij keek spottend naar haar belabberde gevechtsstand en het zwaard in haar hand, dat ze nogal klunzig vasthield. ‘Tenminste... dat geldt voor iedereen die het kán.’

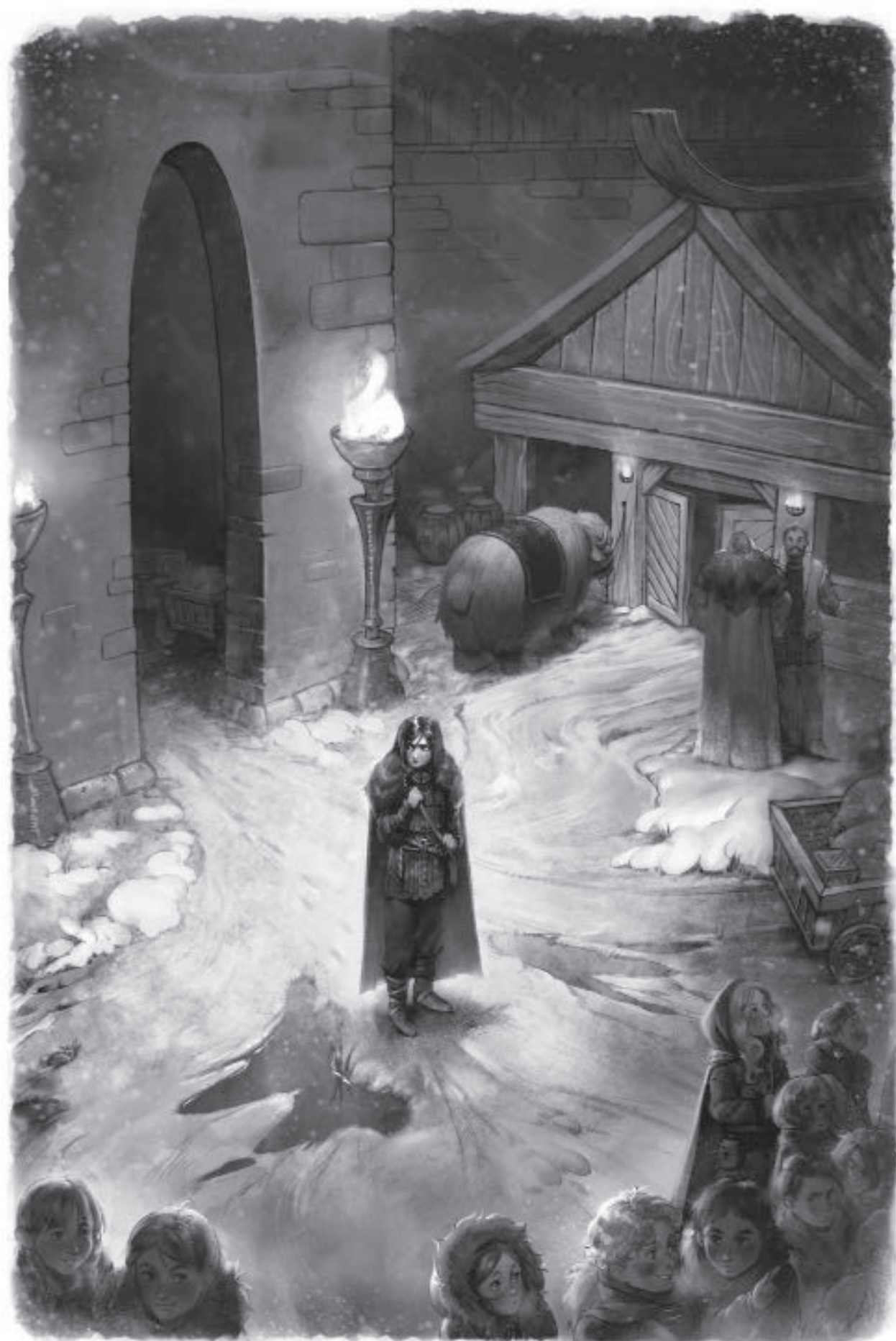
‘Zoals jij zeker?’ Twaalf snoof minachtend.

‘We weten allemaal dat ik de beste zwaardvechter ben,’ zei Vijf en hij haalde zijn schouders op. ‘Ik dacht dat je wel wat hulp kon gebruiken, Twaalf. Je weet wel, je reflexen testen en zo. De monsters hierbuiten laten je echt niet weten wanneer ze aanvallen.’

‘Je probeerde helemaal niet te helpen,’ zei Zeven met een piepstemmetje dat veel hoger was dan normaal. ‘Je wilde haar p-p-pijn doen. Ik zag het aan je gezicht.’

‘Echt waar?’ Vijf rolde met zijn ogen. ‘En kon je ook in mijn

hoofd kijken? Je wist precies wat ik dacht? Nooit geweten dat we zo'n t-t-talent in ons midden hadden.'

De leerlingen om hen heen barstten in lachen uit en kwamen dichterbij. Zeven zag er beduusd uit en Twaalf sprong boos van haar boomstam, met haar bijlen omhoog om Vijf te lijf te gaan.

'Over talenten gesproken...' snauwde ze, en ze moest zich inhouden om niet tegen hem te schreeuwen. 'Kun je nog iets anders dan pesten en treiteren?'

Vijf kneep zijn ogen dreigend samen, maar Twaalf trok zich er niks van aan. 'Jij bent helemaal niet de beste zwaardvechter en je bent ook echt niet zo grappig als je den -'

Vijf deed net uitdagend een stap in haar richting, toen een sterke jongen met blond haar zich naar voren drong. 'Hé, doe eens rustig, jullie!' riep Zes en hij pakte Vijf bij de arm om hem mee te nemen. Hij was Vijfs beste vriend, maar veel stiller en lang niet zo gemeen, maar toch keek Twaalf hem met een vuile blik aan.

'Ik ben altijd rustig!' zei ze, harder dan ze eigenlijk wilde.

Zes grinnikte en keek met pretlichtjes in zijn ogen naar Twaalf. 'Nou, dat is te merken, maar niet heus.'

'Wat is daar aan de hand?' Victories stem schalde hard over het terrein terwijl ze met grote stappen naar het groepje liep. 'Vooruit, ga onmiddellijk door met trainen!'

De leerling-Jagers stoven uit elkaar alsof er plotseling een sneeuwwolf was opgedoken.

'Dank je,' zei Zeven tegen Twaalf toen beide jongens wegrenden.

'Waarvoor?'

'Dat je het v-v-voor me opnam.'

Twaalf wilde iets naars tegen Zeven zeggen, maar bedacht zich toen ze de dankbare glimlach en de leuke kuiltjes in haar wangen zag. Heel even leek het meisje op... Twaalf zette de gedachte meteen van zich af – ze kon beter niet denken aan het leven dat ze leidde voordat ze bij de Jagers kwam en ze glimlachte onwillig terug.

Ze schrok er zelf van en draaide zich snel om om weer op de boomstam te springen. ‘Jij nam het trouwens eerst voor mij op,’ zei ze over haar schouder. ‘Hoe dan ook, Vijf zou me moeten bedanken. Het moet wel heel zwaar zijn om dat grote ego van hem altijd met zich mee te zeulen. Hij mag blij zijn als ik het wat kleiner heb gemaakt.’

Voordat Zeven kon reageren, kwam Victorie met een boos gezicht bij hen staan. ‘Wat sta je te niksen, Twaalf?’ beet ze haar toe. ‘Vooruit, aan de slag.’

De wapenmeester sloeg haar armen over elkaar en keek met samengeknepen ogen naar Twaalf, die haar oefening foutloos uitvoerde, tot een kiezelsteentje haar slaap pijnlijk raakte.

‘Au!’ Ze hapte naar adem en wankelde op één been; dat was nog niet eerder gebeurd sinds ze op de boomstam oefende.

Victorie hield haar hoofd wat schuin terwijl ze de steentjes in haar hand kletterend heen en weer liet rollen. ‘Die had je moeten wegslaan. Blijf scherp, Twaalf.’

Ze staarde de wapenmeester aan. Had ze net echt een stééntje naar haar hoofd gegooid?

‘Weet je, Vijf had wel gelijk,’ voegde Victorie eraan toe, en ze keek Twaalf streng aan. ‘Monsters laten je niet weten wanneer ze aanvallen en ze geven je ook geen tweede kans. Vooruit, ga door.’ Ze knikte naar Twaalfs bijlen.

En ze gooide nog een steentje naar haar hoofd.

Hoofdstuk 2

Voordat Twaalf de steentjes eindelijk kon wegslaan zonder haar evenwicht te verliezen, had ze al een stuk of tien kiezels moeten incasseren, en de scherpe pijn was bepaald geen lolletje.

‘Goed zo! Veel beter,’ zei Victorie en er verscheen even een tevreden glimlachje om haar mond. De rest van de steentjes gaf ze aan Zeven en ze liep door naar het volgende tweetal. Nog voor ze bij hen was, begon ze al te tetteren over wat ze allemaal verkeerd deden.

Zeven staarde Twaalf met open mond aan. ‘Láchte ze n-n-nou net naar je?’

De hemel werd langzaam donkerder toen de gure winteravond aanbrak. De Jagers liepen glibberend over de bevroren grond langs de verdedigingsmuren om de toortsen aan te steken. Twaalf zag hun schaduwen vanuit haar ooghoek grillig bewegen in het licht van de flakkerende vlammen. Op de luchtbruggen in de hoogte laaiden de vuren in de vuurkorven op. Het werd kouder en begon te sneeuwen, de sneeuwvlokjes dwarrelden rustig omlaag. De leerling-Jagers hadden rode wangen en hun adem vormde dikke wolkjes in de ijskoude lucht, totdat ze hun sjaals ver over hun neus optrokken en hun bontmutsen over hun oren schoven. Uit de keuken kwamen de heerlijkste geuren van het avondeten en bijna alle leerlingen

lieten hun wapen al zakken voordat de wapenmeester het had gezegd.

‘Genoeg voor vandaag!’ riep Victorie even later. Iedereen kwam om haar heen staan. ‘Ik kan niet zeggen dat ik nou zo onder de indruk ben van jullie vorderingen. De meesten hebben me diep teleurgesteld, dus we gaan dit elke dag oefenen, net zo lang tot jullie het onder de knie hebben. Breng je wapen naar het wapenmagazijn. Over een halfuur verwacht ik jullie in de eetzaal. En denk erom: blijf scherp!’ Ze keek de leerling-Jagers stuk voor stuk streng aan, alsof ze het met haar blik kon afdwingen, tot ze Zeven als laatste wat langer en nog strenger aankeek. ‘Jij blijft na, ik moet een hartig woordje met je spreken.’

Terwijl Twaalf naar het wapenmagazijn liep, keek ze achterom naar Zeven. Het meisje zou waarschijnlijk een flinke uitbrander van Victorie krijgen, omdat ze niet aan de training had meegedaan. Ze zag er heel bang uit. Even overwoog Twaalf om op haar te wachten, maar ze schudde het beeld van Zeven met afhangende schouders en een wanhopig gezicht van zich af en liep door, al voelde ze zich wel een beetje schuldig.

Het wapenmagazijn was een lang, laag gebouw en Twaalfs favoriete plek. De geur van staal, geboend hout en het geharde leer van de wapenrusting die ze bij de training droegen, bood haar op een bepaalde manier een beetje troost. Tegen de muren van het schemerige vertrek stonden rijen glanzende speeren, zwaarden en bijlen, en achterin had je de minder gangbare wapens: houten knotsen met metalen punten, strijdvlegels en krijgshamers.

Ze nam een brandende toorts uit de houder bij de deur en drong zich tussen haar uitgelaten lachende medeleerlingen

door langs de handbogen naar de plek waar de bijen werden bewaard. Toen ze een groot rek met speren passeerde, hoorde ze Vijf aan de andere kant tetteren.

‘Ik word er niet goed van en erger me elke dag kapot aan haar. Ze verpest de training en is achterbaks! Als ik het voor het zeggen had, werd ze weggestuurd, en wel meteen. Hoppa!’ Hij knipte met zijn vingers.

‘Nou, jij hebt er niks over te zeggen,’ wreef Zes hem in. ‘Je weet dat de Jagers dat nooit zouden doen. Waar moet ze naartoe? Ze kan nergens heen. We kunnen hier geen van allen weg.’ Hij klonk doodernstig en Twaalf kromp in elkaar bij het horen van zijn toon. ‘Bovendien begon jij vandaag, je lokte haar uit en je bent er nog makkelijk mee weggekomen, vind ik.’

‘Aargh! Wat ben jij ineens redelijk,’ kreunde Vijf. ‘Maar eerlijk, vind jij het dan niet verrot? We hebben onze familie opgegeven, ons thuis en zelfs onze naam om hier te zijn, en in ruil daarvoor zitten we nu met háár opgescheept, het stomste meisje van heel Tondel. Zelfs als ze nog familie had, weet ik zeker dat ze haar niet terug zouden nemen. Ze is echt verschrikkelijk, een gore grotkruiper. Báh!’

‘Dat is wel heel erg bot, Vijf!’ verzuchtte Zes verbijsterd.

Twaalf was zo kwaad dat haar kaakspieren trilden en met een grimmig gezicht gaf ze het wapenrek een keiharde duw. Ze zou het Vijf betaald zetten! Het rek wankelde vervaarlijk tot het piepend en krakend met een dreun tegen een ander rek met speren smakte.

Vijf en Zes doken net op tijd opzij, het scheelde maar een haartje of ze waren onder de speren, pijlen en zware houten planken bedolven. Ze schrokken zich kapot en gilden om de anderen te waarschuwen, terwijl het ene na het andere wapen-

rek omkukelde. De metalen pijlpunten kletterden op de grond, de planken versplinterden en iedereen krijste panisch.

Toen het laatste wapenrek was omgevallen, werd het stil en was alleen Twaalfs zware ademhaling hoorbaar.

‘Krakende vrieskou, zeg!’ siste Zes, overeind krabbelend. ‘Wat bezielt jóú, Twaalf?’

‘Heeft zij dit geflikt?’ Vijf dook naast hem op, in het flakkerende toortlicht leek hij verwaand te glunderen. ‘Dan zit je flink in de nesten. Nét goed!’

Zijn triomfantelijke grijns was Twaalf te veel. Ze sprong over de gebroken planken heen om hem aan te vliegen.

‘Wat is híer aan de hand?’ bulderde Victorie met ijzige stem en het werd muisstil. Maar het duurde niet lang tot iedereen door elkaar heen begon te praten en de wapenmeester trillend van woede voor Twaalf ging staan.

Twaalf maakte zich groot en stak haar kin opstandig naar voren.

‘Ik weet genoeg,’ grauwde Victorie terwijl ze de ravage overzag. Er verscheen een adertje bij haar slaap, wat niet veel goeds betekende. Ze ademde beverig in en greep Twaalf zo hard bij haar arm dat het zeer deed. ‘Naar de stamoudsten, jij. Voor de zoveelste keer.’

‘Vijf schold haar uit voor gore grotkruiper,’ zei Zes vlug en hij keek met een rukje weg van zijn vriend. ‘Daarom deed ze het.’

De leerling-Jagers mompelden en Victorie kreunde vol afschuw. ‘Is dat waar, Vijf?’

De jongen schuifelde schuld bewust naar voren en wierp Zes een hatelijke blik toe, waarna hij zijn schouders ophaalde. ‘Ja, maar ik wilde alleen –’

‘Mond dicht! Het kan me niet schelen waarom jullie het deden. Meekomen, allebei. En hou je waffel!’

Victorie liet Twaalf los en liep met grote stappen weg. Ze konden niet anders dan gehoorzamen en hobbelden op een vernederend afstandje achter haar aan.

Het was inmiddels helemaal donker en het was harder gaan sneeuwen. Het warme oranje licht dat door de vensters naar buiten scheen, zorgde ervoor dat de gebouwen er heel uitnodigend uitzagen, in tegenstelling tot overdag.

Toen Twaalf achter Victorie aan over het trainingsveld liep, landde er lichtjes iets op haar schouder; het was Wiebel, haar eekhoorn, die tegen haar wang aankroop, wat haar een beetje opvrolijkte. Zijn roodbruine vacht glansde als koper in het zwakke licht, zijn ogen glinsterden helder en zijn pluimstaart kriebelde in haar gezicht.

‘Hé, hallo,’ fluisterde ze. ‘Waar heb jij uitgehangen?’ Het beestje begroette haar met een likje langs haar oor en toen ze hem een handvol noten uit haar jaszak gaf, kwetterde hij blij. Hij stopte ze achter zijn wangen tot ze uitpuilden en nestelde zich toen in haar berenvachtjas, waar hij algauw begon te snurken.

‘Vooruit, doorlopen!’ snauwde Victorie. De verse sneeuw knerpte onder haar laarzen. Toen ze de keuken passeerden, keek de wapenmeester boos achterom. Twaalfs maag begon te knorren en ze baalde er behoorlijk van dat het avondeten zo goed als zeker aan haar neus voorbij zou gaan; gelukkig had Wiebel wel een lekker maaltje. Met een diepe zucht schoof ze haar bijlen terug in de riemen op haar rug en holde achter Victorie aan.

‘Waarom loop jij zo te zuchten?’ fluisterde Vijf nijdig. ‘Het

is jouw schuld!’ Hij keek naar Zeven, die nog aan het oefenen was, en zei toen opzettelijk hard: ‘En ik zou ook niet weten waarom je ogen bijna uit hun kassen vallen!’

Zeven boog haar hoofd verlegen toen ze langs haar liepen en viel nog net niet van haar boomstam. Blijkbaar had Victorie haar voor straf laten doortrainen tijdens het avondeten. Twaalf zag het meisje een heleboel fouten maken en had met haar te doen. Erger nog, Zeven probeerde háár oefeningen met de bijlen na te doen terwijl ze met een zwaard trainde, dat was iets heel anders.

Rechttop staan, maakte ze haar met gebaren duidelijk, en ze kreunde zacht toen Zeven weer op de bevroren grond viel. Ze opende haar mond om het meisje aan te moedigen, maar besloot het toch niet te doen. Ze was hier tenslotte niet om vrienden te maken, want dan zou alles alleen nog maar lastiger worden. Om een beetje te kalmeren ademde ze een paar keer diep in en uit terwijl ze achter Victorie aan de traptreden naar de ingang van het raadsgebouw op liep.

De prachtige hoge deuren hadden sierlijk houtsnijwerk dat legendarische jachttafereelen verbeeldde. Daarachter was de Grote Zaal, het meest imposante vertrek van het hele fort.

De muren waren met houten panelen bedekt, waar oude wapens aan hingen die al lang niet meer werden gebruikt, en boven de vuurplaatsen hingen jachttrofeeën: opgezette koppen van sneeuwwolven, trollen en andere vreemde wezens, die met hun glanzende glazen ogen kwaad naar haar loerden. Twaalf huiverde en knipperde om aan het licht te wennen. Het vertrek was bedoeld om de enkele bezoekers die er zo nu en dan kwamen te imponeren met de bewijzen van hun dappere wapenfeiten.